

POLY NOIR

Útěk za dobrodružstvím

Poly Noir & The Holy Spirit Smugglers, foto: Marek Reinoha

Bezmála čtyřicet let dští síru u mikrofonu crossoverové Insanie. Ted' se Petr „Poly“ Pálenský rozhodl „na stará kolena“ vyslyšet svůj další vnitřní hlas. Hlas, jak on sám říká, dark country či noir americany. Žánrové škatulky jsou ovšem vedlejší. Jen tak mimochodem tak vzniklo jedno z nejosobitějších alb poslední doby, *K mému ohni neseďej*.

TEXT: PETR ADÁMEK

První hudební nápady byly vlastně takový soundtrack k ještě neexistujícímu filmu.

Poly, jak se vlastně zrodil nápad vytvořit projekt úplně jiného zrna, než je Insania?

Už před řadou let ke mně začala silně promlouvat filmová hudba, Ennio Morri-

Foto: Radek Mauer

cone, staré westerny, ale i Johnny Cash, Tom Waits nebo Nick Cave. Taký Lana Del Rey, což je sice popík, ale takovej temnej, bezvýchodnej. A to já mám rád. Najednou jsem měl pnutí vyzkoušet si filmovou a orchestrální hudbu. První hudební nápady byly vlastně takový soundtrack k ještě neexistujícímu filmu. Jenže já ke všemu potřebuju slova, naskakují mi sama. Nakonec jsem první nápady otextoval a udělal z nich písničky.

První tři jsem v roce 2018 sdílel na YouTube a dostal na ně hezké ohlasy. Pak jsme s Insanií začali dělat na albu

GRRRotesky, poté jsem v tom pokračoval a najednou jsem měl osm věcí, tak si říkám, že by z toho mohlo být album. Idea byla vydat studiovku a tím to uzavřít. Nic víc, žádné živé hraní. Ale náš vydavatel Smile Music mi na rovinu řekl, že bez živého hraní to nebude nikoho zajímat. A já se právě koncertů bál.

Bál?

Ano, živé hraní je jiná liga. Dělat si něco v poklidu a bez tlaku doma je v pohodě, to je absolutní svoboda. Živé hraní znamená sehnat lidi a všechno nacvičit. A toho jsem se skutečně lekl. Mimo Insanii jsem pořádně nikde nehrál, takže to byla na jednu stranu lákavá výzva, nicméně jsem měl opravdu obavy ze vši té práce. Jsou to stovky hodin času, které do toho musíš nainvestovat, všechno přearanžovat pro koncerty, k tomu sehnat spolehlivé lidi, ideálně dobré muzikanty, aby to mělo smysl.

Nakonec jsi do toho tedy skočil se vším všudy. Jaký je to pocit, když po více než pětatřiceti letech na scéně zakládáš novou kapelu?

Původně jsem neměl záměr shánět regulérní kapelu, spíš poskládat hudebníky na dva tři koncertní křty. S tím, že se uvidí, jak se v tom my budeme cítit, a hlavně jestli to bude lidem bavit. Původně jsem byl skeptický – je to nový projekt, který nikdo ze startu neznal. Ale ujala se nás manažerka Štěpánka z Kontraproduction, která bookuje i Insanii. Hlavně díky ní jsme tento rok hráli na řadě super akcí a festivalů, včetně např. Rock for People nebo Slavnosti svobody v Plzni. A mám z těch koncertů dvě radosti: zaprvé, jak na to lidi reagují, a zadruhé, každé koncert je vybranější a člověk už z toho nemá sevrěnou prdel jako na začátku.

Zpátky k samotné tvorbě. Jak nahrávka vznikala po instrumentální stránce?

Původně jsem ty písničky nahrával sám doma, zpěvy i kytary, včetně vysokých „ženských“ sborů, tak, jak mi připadalo,

že by mohly znít v Morriconeho soundtracku. Uvažoval jsem o dvou třech skutečných zpěvačkách, i pro živé vystupování, ženské vokály mám rád, ale nakonec jsem si tím nechtěl komplikovat život. S produkcí mi pomáhal Tomáš Šlápota, který taky nahrál do všech skladeb baskytaru, a vše jsme dotáhli ve studiu Reset Romana Kašníka.

Jak složité bylo dopracovat se k zvuku? Ptám se proto, jelikož podobně znějících věcí u nás příliš nevzniká.

Pevnou předlohu jsme neměli, ale podvědomě to vychází z Morriconeho,

Insania pracuje s nadsázkou, černým humorem, kousavostí, ironií a sarkasmem. Poly Noir je víc na dřevě – tvrdej, nemilosrdnej, bez sebelítosti.

Insania, GRRRotesky, foto: DNT 2

z temného období Johnnyho Cashe, inspirace jdou i od Nicka Cavea či pozdních projektů Marka Lanegana. Naživo to pak chytlo mnohem dřevitější a živější zvuk díky resokytaři Honzy Fice a bubeníkovi Davidu Horákovi, který využívá i méně tradiční perkusivní nástroje, co tu zvukovou škálu ještě obohatí.

Když se zaměříme na texty, dovedeš si představit, že by byly použitelné i pro Insanii?

Až na jednu dvě výjimky ne. Insania pracuje s nadsázkou, černým humorem, kousavostí, ironií a sarkasmem. Poly Noir je víc na dřevě – tvrdej, nemilosrdnej, bez sebelítosti. Psanej očima chlápka, co už má něco odžito, jde nazdařbůh tichou krajinou kolem křížů u cesty nebo špinavou uličkou plnou zmaru, kde potkává bytosti, co už v osm ráno klopi kořalku u pochcanýho rohu nálevny...

Ty jsi vlastně z Brna, to zní skoro jak výjev z Cejlu.

Ty znáš Cejl? Jo, tos trefil. Cejl, Bratislavská nebo Vlhká – výstavní bulváry města. Na chodníku hovna, pod viaduktem se válí chudáci, některým chybí tu a tam

končetina, a loudí drobáky na chlast. I tohle se do textů obtisklo. Miluju romány Cormaca McCarthyho a ty jeho příběhy a figury v těchhle uličkách potkávám. V písničkách je i trocha té westernové poetiky, ale snažíme se pojmout vše tak, aby to vyznívalo autenticky. Aby se to odehrávalo v české krajině, nechceme si hrát na pistolníky, to by působilo směšně.

Pro někoho můžou být hnus a špína přitažlivé. Jak se cítíš v tomhle světě?

Miluju sešlost, vlastně jakoukoliv. Mám rád staré a oprýskané baráky, a kdykoliv se vyskytnu v nějakém městě, táhne mě to právě do takových míst. Vždycky jsem to tak měl. Možná proto, že jsem odkojený Foglarem, mě taková zákoutí vždycky přitahovala. I proto mám rád třeba Toma Waitse nebo Bukowského. Všechny ty kouzelné historky s děravou kapsou mě přitahují o dost víc než čtení o chlápčích, co včas platí složenky a zrovna si koupili třetí mercedes.

Připadáš si sám jako vykořenělec?

Ano, jsem takový „míječ“, neumím se moc naladit na takové to všeobecné

veselí. Třeba jako kluk, když se společně u ohně hrálo na kytaru a zpívalo, tak jsem to neprožíval. Já byl spíš samotář, který se snažil z takového místa co nejrychleji pakovat a radši si drnkal někde sám. Vnímám to jako svůj defekt, ale zkrátka si velkou část času žiju ve svém světě.

V úvodu rozhovoru jsi zmínil soundtrack k neexistujícímu filmu. Podnikl jsi něco, aby se tato představa mohla někdy zhmotnit?

Filmová nebo divadelní hudba mě láká. Jednomu poměrně známému režisérovi, kterého mám rád a na kterého jsem dostal kontakt od známého, jsem napsal esemesku, jestli bych mu nemohl poslat na ukázkou nějaké skladby. Ale odpověď nepřišla. Tím to pro mě skončilo.

Takže tu máme výzvu pro všechny režiséry, kteří shání sugestivní hudbu do filmu. Co by to hypoteticky bylo za žánr? Na první dobrou mě napadl snímek *Je třeba zabít Sekala* Vladimíra Michálka, tam by tvorba Poly Noir zapadla dobře.

Miluju sešlost. Mám rád staré a oprýskané baráky, a kdykoliv se vyskytnu v nějakém městě, táhne mě to právě do takových míst.

Ano, tohle je právě film, který máme rádi. Western naroubovaný na český venkov tak, že působí autenticky.

Jaké další kulisy má podle tebe český western?

Vidím cestu s omláčeným kostelíkem, třeba i vyhořelým nebo vykradeným, s vylomenými dveřmi. Taková boží muka. V té české krajině spatřuju takové specifické duchovno, stopy předků, dejme tomu sakrální stopy, což říkám jako ateista. Lidé tím vždycky žili, bylo to opravdové, tvořilo to rytmus jejich života. Zvuk zvonu z venkovského kostela – klekání, umíráček... Knihy Cormaca McCarthyho jsou často příběhy o spodině. Jeho hrdinové přespávají pod mostem, na polopotopeném hausbótu nebo v promrzlé chatrči. Tohle vše si zkouším představovat v naší krajině. Kus české hroudy vyprahlé sluncem. Úhor.

Svůj žánr označuješ jako dark country. O temnotě už jsme mluvili, teď se zaměříme na country. Když vyslovím tenhle termín, co tě napadne jako první?

Nu, v poslední době tomu říkáme spíš noir americana. Jako kluk jsem country neměl rád, u nás to byl Michal Tučný, Pavel Bobek apod. Teď už na to mám jiný názor, ale tehdy pro mě country nebylo cool, vyrůstal jsem na metalu a i ten Johnny Cash mě začal zajímat až v pozdním období, když navázał spolupráci s Rickem Rubinem. Asi před deseti lety jsem začal vnímat temnější proud country, příběhy o chlápčích smířených s tím, že všechno směřuje k nevyhnutelnému zmaru. Vše se mi propojilo s noir filmy, které mají stejnou atmosféru a které miluju odjakživa. A z toho vznikl tenhle mix.

Dokázal by sis dneska pustit Country Radio?

Dneska jo. I Pavla Bobka si klidně poslechnu. I Wabiho Daňka jsem si objevil – jeho texty jsou nádherný. Jako dvacetiletý metalista jsem nad tím pochopitelně ohrnoval nos. Co stále nemusím, je takové to rozjuchané, estrádní country.

Obvyklá otázka pro vícestranné hudebníky. Když tě políbí múza, rozpoznáš, jestli ti ukazuje prstem k Insanii, nebo Poly Noir?

Poznám. Třeba teď dělám na nové hudebně Insanie, je to vědomý proces. Tu a tam přijde na mysl něco, zejména po textové stránce, kde okamžitě cítím, že to směřuje k Poly Noir. Takový nápad si zapíšu s tím, že se k němu vrátím, až přijde ten správný čas.

Takže průsečíky obou projektů nevidíš?

Občas mi někdo tvrdí, že v textech Poly Noir slyší Insanii, ale já osobně si myslím, že jsou to dva úplně odlišné světy.

Z koncertu Poly Noir v Kabinetu múz, foto: Jan Míkolášek

albu Insanie a oni vidí, že tomu dávám všechno. Mimochodem všichni z kapely už hostovali v nějakých projektech. Kromě mě. Insania je hezky rozjetý vlak, ale mám rád i ty útoky jinak. Kvůli dobrodružství.

Určitě je namístě představit kluky z doprovodné kapely Poly Noir. Kým ses vlastně obklopil?

Tom Šlápota hraje na baskytaru v Dark Gamballe a kromě toho se podílel na hudbě ke hrám *Mafia* či *Vietcong*. David Horák hrál na bicí v Deloraine a Tezauře a taky zvučí v brněnském klubu Melodka. A Jan Fic je neopakovatelná kytarová figura – mimochodem vyrábí kouzelné

Vidím cestu s omláčeným kostelíkem, třeba i vyhořelým nebo vykradeným, s vylomenými dveřmi. Taková boží muka. V té české krajině spatřuju takové specifické duchovno.

Ten pocit mě napadl taky, konkrétně u textu skladby *Amigos na cestě za štěstím*: „Tak málo, málo stojí tě štěstí. Ale ještě mň rána klackem nebo pěstí.“ To je podle mě klasická Insania.

Možná ten trpký humor je společný jmenovatel. Na koncertech se mezi písničkami usmíváme, je to celé odlehčené. Nebavilo by mě tvářit se ultra vážně, nejsem takový. Takže humor ano, ten je společný, ale v Poly Noir je ho méně.

Co vlastně na tvoje aktuální muzicirování říkají kluci z kapely?

Na začátku jsem z nich cítil určité obavy, jestli jsem se nezbláznil a co teda jako bude. Ale teď spolu děláme na novém

né kytary RedBird Instruments. Kapelu jsme pojmenovali Poly Noir & The Holy Spirit Smugglers.

Jakou má Poly Noir budoucnost?

Necháváme vše otevřené, ono si to řekne samo. Ale na příští rok jsou domluvené už teď nějaké koncerty. Je to vlastně jednoduché – až dotáhneme novou Insanii, budu mít zase prostor hrát si s novou hudbou pro Poly Noir. Hlavně v rámci budoucích koncertů potřebujeme víc písniček... a z nich vznikne další album. A díky tomu je pořád na čem pracovat. ●